

РЕШЕНИЕ

№ 6046

гр. София, 04.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 22.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

като разгледа дело номер **8183** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба с вх.№ 25630/17.08.2020г. по описа на АССГ на В. Н. Г. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №20-4332-004910/27.07.2020г., издадена от М. М., на длъжност полицейски инспектор в Отдел "Пътна полиция" към СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "Д" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до заплащане на дължимата глоба.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, като издадена от некомпетентен орган, немотивирана, като издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила и несъответстваща на целта на закона. Жалбоподателят е посочил, че не е собственик на л.а. „Ауди А4“ с ДК [рег.номер на МПС] . Моли съда да постанови решение, с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна. Не претендира разноски по делото.

В проведеното на 22.10.2020 г. открито съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, се явява лично, поддържа жалбата и представя писмено доказателства.

Ответната страна – М. М., полицейски инспектор в отдел “Пътна полиция“ при СДВР Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не изпраща представител. В писмото, с което административната преписка е изпратена в съда, от страна на административния орган не е изразено становище по жалбата, Направено е

възражение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на претендираните от страна на жалбоподателя разности по делото, в случай че са заявени такива.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт - Заповед № 20-4332-004910 от 27.07.2020 г. на М. Ц. М. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР на В. Н. Г. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „д“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до заплащане на дължимата глоба.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че жалбоподателят е управлявал МПС „А. Р.“ с ДК [рег.номер на МПС] в [населено място], с наложено наказание глоба незаплатена в срока за доброволно плащане, за което му бил съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 284156 от 24.07.2020 г. /АУАН – на л. 9 от делото/. В АУАН е посочена като нарушена правна норма от страна на жалбоподателя - чл. 190, ал.3 от ЗДвП.

Въз основа на съставения АУАН е иззето свидетелството за управление на МПС № [ЕИК] и контролен талон на жалбоподателя с № [ЕГН]. Съставеният АУАН е връчен лично на нарушителя, подписан е от него без възражения и въз основа на него е издадена и процесната ЗППАМ.

Представена е и Справка за нарушител/водач – В. Н. Г., с последно отразени действия към 11.08.2019г. и с посочени съставени срещу водача АУАН за нарушения по ЗДвП и издадени въз основа на тях НП, както и издадените срещу водача електронни фишове и заповеди за прилагане на ПАМ от 27.07.2020г.

Видно от заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г., министърът на вътрешните работи е определил основните структури на МВР, които да осъществяват контрол по ЗДвП, като в т. 3 са посочени Областните дирекции на МВР и СДВР. В тази връзка по делото е представена и заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. /л. 11 в кориците на делото/, с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя са представени 4 броя фишове, всичките от 11.08.2019г., всички издадени за извършени нарушения на чл.21 ал.1 т.1 от Закона за движение по пътищата при управление на лек автомобил – Ауди А4 с ДК [рег.номер на МПС] . Представен е и нотариално- заверен договор за покупко –продажба на цитирания автомобил от 26.06.2019г., въз основа на който жалбоподателката В. Н. Г. прехвърля собствеността върху автомобила на В. В. М., както и нотариално заверено пълномощно, с което В. Г. е упълномощила Л. З. П. да управлява автомобила, включително да извършва всички правни и фактически действия по експлоатация на автомобила.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

По валидността на акта:

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4 и т. 5, б."а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на служби за контрол по този

закон, с оглед на тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи/ чл. 165, ал.1, т.1 от ЗДвП/. В конкретният случай за доказване на компетентността на органа наложил процесната ПАМ, ответникът е представил Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. /л. 11 в кориците на делото/, с която директорът на СДВР е делегирал правомощията си /делегирани му от министъра на вътрешните работи със Заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. по налагане на ПАМ по чл. 171, т.1 от ЗДвП и на полицейски органи в отдел "ПП" –СДВР / л.12 от делото/. С оглед на горното съдът намира, че оспорваната заповед е издадена от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването му, с оглед на което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на 171, т. 1 б."д" от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 1 от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Целта на принудителната административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б "д" от ЗДвП е да се постигне преустановяващ ефект спрямо деяние, съставляващо административно нарушение. В конкретния случай на оспорвания е съставен АУАН за нарушение чл. 190, ал.3 от ЗДвП.. Предмет на настоящото производство обаче не е наличието или не на състав на цитираните нарушения, а наличието на материалните предпоставки по чл. 171, т.1, б "д" от ЗДвП за налагане на принудителната административна мярка. За да е налице фактическият състав на чл. 171, т.1, б "д" от ЗДвП /последно изменена с ДВ бр.101/2016 г. в сила от 21.01.2017 г./ следва кумулативно да са налице следните предпоставки: 1./ водач, който управлява моторно превозно средство, с наложено наказание "глоба", която 2./ не е изплатена в срока за доброволно заплащане.

Съдът намира, че при издаване на процесната ЗППАМ са спазени изискванията на чл.

59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати нарушения на процесуалния закон.

В настоящия случай, заповедта е материално незаконосъобразна, тъй като не са налице материалноправните предпоставки на чл.171 т.1 б“д“ от ЗДВП и този факт съдът констатира въз основа на събраните по делото доказателства, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност.

Безспорно се установява, че жалбоподателката е правоспособен водач на МПС, като същата на 24.07.2020г. управлява лек автомобил марка „А. Р.“, модел 156 с ДК [рег.номер на МПС] . Видно от представените и приети по делото писмени доказателства, 4 броя електронни фишове за наложени глоби по отношение на жалбоподателката за извършени нарушения на ЗДВП за периода месец 09.2017г.-11.08.2018г. /лист 39-42/, нарушенията са констатирани във връзка с управление на лек автомобил „Ауди А4“ с ДК [рег.номер на МПС] и са на името на В. Н. Г., като в справка –картон на водача е посочено, че същите са връчени на 11.08.2019г. Административният орган не е представил доказателства на кое лице са връчени и в какво негово качество. В тази връзка не е установено по непротиворечив и безспорен начин от коя дата започва да тече срокът за доброволното им заплащане, за да може съдът да прецени изпълнена ли е и втората кумулативно изискуема предпоставка, че така наложените глоби не са заплатени в срокът за доброволно заплащане.

Съдът изцяло кредитира обясненията на жалбоподателя Г., че едва при връчване на оспорената заповед – 04.08.2020г, лично са ѝ връчени и електронните фишове с № К1731825, № К2074687, № К2080116, № К 2136453, за които административният орган излага твърдения в оспорената заповед, че наложените с тях глоби не са заплатени в срока за доброволно изпълнение. Едва на тази дата, същата е извършила проверка в КАТ – СДВР , при която е узнала за наличието на издадените електронни фишове. Тези твърдения се подкрепят и от представените от същата писмени доказателства, а именно нотариално заверено пълномощно от 29.10.2014г., с което В. Г. е упълномощила Л. З. П. да управлява лек автомобил „Ауди А4“ с ДК [рег.номер на МПС] , включително да извършва всички правни и фактически действия по експлоатация на автомобила. Отделно от това, същата е представила и нотариално –заверен договор за продажба на автомобила от 26.06.2019г., с който е прехвърлила правото на собственост по отношение на лек автомобил „Ауди А4“ на В. В. М.. Жалбоподателката Г. е заявила пред съда, че няма документи за автомобила от 2014г., не го е управлявала от момента на предоставянето му на пълномощника.

В тежест на административния орган е да докаже наличието на всички факти и обстоятелства, за да наложи законосъобразно принудителната административна мярка по чл.171 т.1 б“д“ от ЗДВП.

В конкретния случай, както вече бе посочено, няма доказателства, че електронните фишове са били връчени по реда на ЗАНН на жалбоподателя към датата на издаване на АУАН, както и не са налични доказателства, от кога е започнал да тече срокът за доброволно заплащане на наложените с електронните фишове глоби и дали този срок към момента на налагане на ПАМ е изтекъл.

По изложените съображения съдът намира, че към деня на издаване на оспорената заповед – 27.07.2020 г. по отношение на оспорвания не са били налице всички материални предпоставки по чл. 171, т.1, б "д" от ЗДВП и наложената със Заповедта

принудителна административна мярка се явява незаконосъобразна при неправилно приложение на материалния закон и не в съответствие с целта на закона .

На основание всичко гореизложено съдът намира, че оспорената Заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

По разноските по производството:

Жалбоподателят не претендира разноси, няма доказателства и такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 61 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Н. Г. ЕГН [ЕГН], Заповед № 20-4332-004910 от 27.07.2020 г. на М. Ц. М. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която по отношение на В. Н. Г. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „д“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС №[ЕИК] до заплащане на дължимата глоба.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП/ редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./

СЪДИЯ: